

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 115/2015
12.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.М., због кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката Г.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 427/12 од 21.02.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 2112/13 од 10.09.2014. године, у седници већа одржаној 12.02.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката Г.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 427/12 од 21.02.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 2112/13 од 10.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 427/12 од 21.02.2013. године одлучено је да остаје на снази пресуда Општинског суда у Прокупљу К 473/07 од 01.10.2009. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1393/10 од 09.06.2010. године, осим у делу описа намене набављених гума „за тешке грађевинске машине“ и висине износа паушала и трошкова кривичног поступка на чије плаћање је обавезан окривљени А.М. Истом пресудом окривљени А.М. је обавезан да суду на име паушала плати износ од 8.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 186.354,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 2112/13 од 10.09.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног А.М., а пресуда Основног суда у Прокупљу К 427/12 од 21.02.2013. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног А.М., адвокат Г.Т., због повреде закона и то члана 16. ЗКП, члана 423. тачка 2) ЗКП и члана 22.

Кривичног законика, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног А.М. ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа одржаној без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката Г.Т., је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у побијаним пресудама изостала правна квалификација јер у диспозитиву пресуде се не говори ни једном речју о било каквој кривици на страни окривљеног у смислу одредбе члана 22. КЗ, па како нема описа кривице у диспозитиву пресуде, то је пресуда неразумљива и не може се испитати. Изнетим наводима, по оцени Врховног касационог суда, бранилац окривљеног указује на то да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, а што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да је везано за кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оптужен оптужницом Кт 104/06 од 08.05.2007. године, дошло до повреде одредаба члана 16. ЗКП, јер из исказа саслушаних сведока на недвосмислен начин је утврђено да није пронађена било каква документација, те да из налаза и мишљења судског вештака С.Ј. је на надвосмислен начин наведено да спорни пнеуматици нису пнеуматици за тешке грађевинске машине, што суд и прихвата у диспозитиву пресуде, те се из целокупног налаза и мишљења судског вештака мора извести закључак да промета није било и да нема кривичног дела на страни окривљеног А.М., јер степен сумње на којем се заснивају пресуде није довољан за потпуну извесност о учиниоцу и радњама конкретног кривичног дела. Изложеним наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног у суштини оспорава оцену изведених доказа у правноснажној пресуди Основног суда у Прокупљу и истом утврђено чињенично стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно ограничењу његових права правима које у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16. ЗКП, члана 423. тачка 2) ЗКП и члана 22. КЗ, које повреде закона бранилац окривљеног формално означава у свом захтеву за заштиту законитости, а као ни због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, на које повреде у се у образложењу захтева указује, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног А.М., адвоката Г.Т. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**